

Gilles Leroy

Alabama Song

Roman

Vertaling
Prescilla van Zoest

Cossee
Amsterdam

TWINTIG VOOR MIDDERNACHT

Bepaalde dingen doen mensen meestal in het verborgene: stelen, doden, verraden, beminnen, klaarkomen. Ik moest *schrijven* in het verborgene. Ik was amper twintig toen ik in de greep – in de macht – raakte van een man die nauwelijks ouder was dan ik, die mijn leven wilde beheersen en dat helemaal verkeerd aanpakte.

Het soldatenbal

Plotseling werd onze ingedutte stad overstroomd door duizenden jongemannen, voor het merendeel arme sloebers die waren weggerukt van de boerderij, plantage of marktkraam waar ze werkten; ze kwamen uit al onze zuidelijke staten terwijl hun kersverse officieren, die net de militaire academie achter de rug hadden, afkomstig waren uit het noorden – het gebied van de grote meren en de prairies (sinds de burgeroorlog hadden ze niet meer zo veel yankees in de stad gezien, zei moeder). 1918, juni

Met al hun jeugdigheid en energie stortten de opgewekte strijders zich luidruchtig over ons uit, als zwermen vogels verspreidden ze zich door onze straten, in hun blauwe, grijze of groene uitdossing, sommigen met gouden of zilveren pluimen, versierd met dappere sterren of veelkleurige spelden – maar allen, de vogels uit de lagere en de vogels uit de hogere rangen, sommigen voormalige tegenstanders uit de Burgeroorlog en nu al dan niet broederlijk verenigd, allen zouden ze weldra vertrekken voor de lange oversteek van de oceaan op weg naar het oude Europa, dat nog niet het land van onze dromen was maar het continent van een onbekende angst: te sneuvelen in een buitenlandse oorlog.

Als ze al bang waren, dan lieten ze dat niet blijken. Er waren steeds vaker dansavonden, in de straten, op de vliegvelden rond de stad en in de opleidingskampen. (Dat is bijzonder, ja, iets unieks, niet te verklaren: geen

enkele plaats van eenzelfde bescheiden omvang als Montgomery telde zo veel vliegvelden. Derhalve werd ons kneuterige stadje verkozen tot kweekplaats van jongens die uitgeleverd gingen worden aan de strijd – de Strijd, zeiden ze, de Actie.)

Ik hoor nog het enerverende rumoer dat ze maakten: het trotse kabaal van klikkende hakken, van schreeuwende stemmen en klinkende glazen, alsof twintigduizend jongemannen samen één groot lichaam vormden, een reus met een koortsige pols bij wie je de adrenaline en de onstuitbaar aanzwellende levenssappen kon horen kolken. Het leek alsof de dreiging van onheil en de onontkoombaarheid van toekomstige gevaren, onbekend maar dodelijk geweld, de mannen nog lawaaieriger, kinderlijker en merkwaardig euforisch maakten.

Hoe wij, de Southern Belles, door die jongens gezien werden, zou ik niet weten: als een gonzende zwerm bijen misschien, of een voliëre vol kolibries en opgeschrikte parkieten. De enige reden om op te staan, om te leven, was dat er weer een nieuwe parade in de stad werd verwacht, en voor meisjes die geluk hadden, zoals ik, wier ouders hen niet kort hielden, was er steeds wel weer een volgend bal in de Country Club of in de officiersmess van Camp Sheridan.

In het begin had vader nog geprobeerd me thuis te houden met al die troepen in de stad. Hij was een bleke, angstvallige ambtenaar, een kille man der wet die elke avond met zonsondergang naar bed ging, en in zijn beleving was het soldatenvolk slechts een duistere horde van

verdorven woestelingen, verkrachters en moordenaars. Van Minnie – dank je mam – mocht ik wel naar de Country Club maar nergens anders heen, ook niet naar andere dansfeesten, en ik moest voor twaalfen thuis zijn. Zij zat urenlang te wachten, ze kon pas slapen als ik thuis kwam en dat was meestal ver na middernacht.

Luitenant Fitzgerald geeft op zijn eenentwintigste al blijk van vele talenten. Hij is een geweldig danser die alle nieuwe dansen kent en mij de *turkey trot* leert, en de *maxie*, en de *aeroplane*; hij schrijft korte verhalen die binnenkort zullen verschijnen, daar is hij van overtuigd. Hij is fris en elegant, en hij spreekt Frans – het is aan zijn kennis van het Frans te danken dat hij na zijn studie aan Princeton University tot luitenant bij de infanterie is benoemd, want degenen die Frans spreken hebben iets voor op de anderen, waardoor ze razendsnel officier worden – *maar hij is vooral schoon en verzorgd*, zijn voorkomen heeft iets kokets, bijna dandyachtigs. Zijn uniform is op maat gemaakt bij Brooks Brothers in New York. Over zijn olijfgroene rijbroek draagt hij in plaats van de gebruikelijke beenwindsels hoge, strogele laarzen, met sporen die hem doen lijken op een onwerkelijke held uit een plaatjesboek.

Hij is klein, ja, maar dit gebrek van een paar centimeter wordt goedge maakt door een slank postuur dat in de getailleerde uniformjas nog beter uitkomt, door een hoog voorhoofd en door iets onbenoembaars (het vertrouwen iemand van belang te zijn, een geloof in jezelf, het gevoel dat er een weergaloze toekomst voor je is weggelegd), door een waanzinnige uitstraling kortom, die

hem een kop groter doet lijken. Vrouwen zijn door hem gefascineerd, mannen ook. Dat is iets bijzonders waarover ik eens moet nadenken: geen enkele van zijn wapenbroeders is jaloers op hem of voelt zich zijn mindere. Nee, het is alsof de andere mannen zijn verleidingskracht accepteren, aanmoedigen...

Hoe meer hij me in verwarring brengt, hoe meer hij me ergert! Hou op met dromen. Nu meteen.

*

Ja, elke dag was er wel weer een nieuwe dans, en ik kende ze allemaal. Ik kon uren voor de spiegel doorbrengen om een bepaalde pas te oefenen; glimlachend rechtte ik mijn rug en trok mijn schouders naar achteren.

De jongens uit de clubs, de jonge officieren uit de mess, allemaal eten ze uit mijn wit gehandschoende hand. Ik ben Zelda Sayre. De dochter van de Rechter. De toekomstige verloofde van de toekomstige beroemde schrijver.

*

Vanaf de eerste dag dat ik hem zag, heb ik op hem gewacht, onafgebroken.

En heb ik geleden, voor hem, met hem, door hem.

In de tuin van Pleasant Avenue boog hij zich over mijn moeders Europese rozen, hij leek het meest gecharmeerd van de donkere, karmijnrode Baccara's en de Crimson Glory's. Op de dag dat hij zich kwam voorstel-

len was hij zo goed als volmaakt. De smetteloosheid van het Brooks uniform liet niets te wensen over, de vouw in zijn broek was messcherp en de scheiding in zijn blonde haar leek met een touwtje getrokken, zo strak was die, en precies in het midden.

‘Ik ben Scott,’ zei hij.

‘Aangenaam kennis te maken. Minnie Machen Sayre. Ik ben de moeder van deze bijzondere dame.’

Ze keek hem recht in het gezicht, zonder enige gêne, met een glimlach die haar aangename verrassing verried. Maar ze trok haar tuinhandschoenen niet uit om hem een hand te geven.

Een paar uur later: ‘Ik weet niet of je yankeeluitenant wel zo goed kan dansen als jij beweert, maar hij heeft zonder meer het mooiste mannengezicht dat ik ooit heb gezien. Die fijne, regelmatige trekken, die tere huid... als een perzik, en zulk zacht blond haar dat het wel dons lijkt... Net een meisje. Je zult hem niet lang houden. Al te mooie mannen zijn voor vrouwen een ramp. Verlies gegarandeerd... Die blauwe ogen van hem, mijn god!’

‘Zijn ogen zijn groen, moeder. En ik zou weleens willen weten wat voor ervaring u hebt met mooie mannen, dat u er zo over kunt praten.’

‘Zelda Sayre, wees niet zo brutaal! Jij hebt je vader niet meegemaakt toen hij jong was. Geloof me, heel wat vriendinnen waren jaloers op me!’

Ik ben een dochter van oude ouders. Dat heb ik met Scott gemeen: allebei kinderen van oudjes. Kinderen van oudjes zijn geschift, zegt Scott.

... Wat verbergen mannen onder hun uniform? Wat

ontlenen ze eraan? Ach, eigenlijk snap ik het wel: wat het uniform voor hen is, dat is precies wat mij ontzegd wordt. Maar ik ga daar niet voor vechten. Dat soort romantiek laat ik graag aan de strijders over: zij mogen de weduwen hebben, en de wezen, en de invaliden. Ze doen hun best maar.

Ik ben een onverzettelijke (maar geen wrede) meid, en nooit zal mijn kersverse, nieuwe verloofde ten oorlog trekken. Jammer dan van zijn soldij of de beloofde onderscheidingen: ik heb andere plannen met hem. Ik zal verhinderen dat hij naar het front vertrekt. Europa, dat komt heus wel. We zullen erheen gaan, maar dan op de brug van de eerste klas. En niet in uniform.